Κυριακή Ζ’ Ματθαίου: Η θεραπεία των δύο τυφλών (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Ιουλίου, 2012

(Ματθ. θ’ 27-35)

Ο πρωτόπλαστος άνθρωπος ζούσε όπως οι άγγελοι, με τη θεωρία τού Θεού. Μετά την πτώση, οι απόγονοί του ζούσαν με την πίστη στο Θεό. Εκείνοι που δε θεωρούσαν το Θεό κι η πίστη τους είχε εκλείψει, δεν μπορούσαν να συναριθμηθούν με τους ζωντανούς, αφού δεν είχαν επαφή με τη Ζωή. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσαν να ζουν;

Η λίμνη που είναι ανοιχτή στο στερέωμα, δέχεται το νερό από ψηλά. Γεμίζει με νερό και δεν ξεραίνεται. Μια άλλη λίμνη, που δεν είναι ανοιχτή στο στερέωμα, δέχεται το νερό από τη γη, από τις πηγές των βουνών. Γεμίζει κι αυτή και δεν ξεραίνεται. Μια τρίτη λίμνη όμως, που δεν είναι ανοιχτή στο στερέωμα, ούτε και δέχεται νερό από κάποιο υπόγειο ρεύμα, δεν μπορεί παρά κάποια στιγμή ν' αδειάσει και να ξεραθεί.

Όταν μια λίμνη δεν έχει νερό, μπορεί πια να λέγεται λίμνη; Όχι. Μάλλον είναι ένας στεγνός κρατήρας. Μπορεί ένας άνθρωπος χωρίς Θεό να ονομάζεται άνθρωπος; Όχι. Μάλλον είναι ένας στεγνός, ένας άδειος τάφος. Όπως το νερό είναι το κύριο συστατικό της λίμνης, έτσι είναι κι ο Θεός για τον άνθρωπο. Λίμνη χωρίς νερό δεν είναι λίμνη· άνθρωπος χωρίς Θεό δε λέγεται άνθρωπος. Πώς μπορεί νά 'χει ένας άνθρωπος το Θεό μέσα του, αν του έχει κλείσει την είσοδο απ' όλες τις πλευρές, όπως μια αποξηραμένη λίμνη ή ένας κλειστός τάφος χωρίς φως;

Ο Θεός δεν είναι σαν μια πέτρα που πέφτει μέσα στον άνθρωπο και παραμένει εκεί χωρίς τη θέληση του ανθρώπου. Ο Θεός είναι δύναμη, πιο ισχυρή και πιο καθαρή από το φως και τον αέρα. Είναι δύναμη που γεμίζει τον άνθρωπο ή τον εγκαταλείπει αν εκείνος με την ελεύθερη θέλησή του την απορρίψει. Κι αυτό επειδή ο Θεός είναι άπειρα αγαθός. Έτσι, από τη μια μέρα στην άλλη ο άνθρωπος μπορεί να μην είναι το ίδιο γεμάτος από το Θεό. Κι αυτό εξαρτάται κυρίως από το πόσο ανοιχτός είναι ο άνθρωπος στο Θεό. Αν η ψυχή του ανθρώπου ήταν εντελώς ανοιχτή μόνο προς το Θεό, **που σημαίνει πως ταυτόχρονα θα ήταν κλειστή για τον κόσμο** , τότε θα ξαναγύριζε στην πρώτη του αγαλλίαση της θεωρίας τού Θεού. Αλλ' αυτό είναι πολύ δύσκολο στο θνητό περιβάλλον όπου ζει η ψυχή τού ανθρώπου. Μόνο ένα άνοιγμα υπάρχει απ' όπου ο άνθρωπος μπορεί νά 'ρθει σ' επαφή με το Θεό, την πηγή της ζωής. Και **το άνοιγμα αυτό είναι η πίστη**.

Πίστη σημαίνει πρώτα **τη μνήμη της χαμένης θεωρίας τού Θεού**. Η μνήμη αυτή παραμένει χαραγμένη **στη συνείδηση** και το νου. Δεύτερο, σημαίνει **την αποδοχή εκείνου που ο Θεός αποκάλυψε με τους προφήτες και τους αγίους, που αξιώθηκαν να δουν την αλήθεια**. Τρίτο και σπουδαιότερο σημαίνει **την ομολογία τού Κυρίου Ιησού Χριστού ως Υιού τού Θεού, ως ορατής εικόνας τού αοράτου Θεού** (βλ. Β' Κορ. δ' 4). Η τρίτη αυτή σημασία είναι αρκετή από μόνη της. **Περιέχει και εκπληρώνει με τελειότητα τις άλλες δύο**. Αυτή είναι η πίστη που **ζωοποιεί και σώζει**. Είναι το μεγαλύτερο **άνοιγμα** από το οποίο ο Θεός έρχεται στον άνθρωπο, κατά το μέτρο της επιθυμίας και της θέλησής του.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Κύριος ρωτούσε συχνά τους αρρώστους και τους πάσχοντες: «Πιστεύεις;» «Πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι;» **Ανοίγετε την πόρτα για να μπω μέσα;** Η πίστη τού ανθρώπου δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά το άνοιγμα της πόρτας τής ψυχής του, για ν' αφήσει το Θεό να μπει μέσα του. «**Θεέ μου, άδειασέ με από τον εαυτό μου και κατοίκησε Εσύ μέσα μου!** » Τα λόγια αυτά εκφράζουν την **ουσία της πίστης**.

Το σημερινό ευαγγέλιο περιγράφει ένα περιστατικό από τα πολλά, που ο Θεός χτυπάει την πόρτα της ψυχής τού ανθρώπου κι ο άνθρωπος την ανοίγει κι αφήνει τον Κύριο να περάσει. Ο Θεός θαυματουργεί σε οτιδήποτε κάνει. Όπου κι αν βρίσκεται, θαυματουργεί. Μπροστά Του όλοι οι νόμοι, φυσικοί και ανθρώπινοι, αποσύρονται όπως τα σύννεφα μπροστά στον ήλιο. Μόνο η δύναμή Του παραμένει, η σοφία κι η αγάπη Του - και τότε όλα είναι υπέροχα, γλυκύτατα και πανένδοξα.

Μέσα στο σκότος όπου ζούσαν οι ειδωλολάτρες Γαδαρηνοί, ο Κύριος δε βρήκε πίστη στους ανθρώπους, ακόμα και μετά το μεγάλο θαύμα που έκανε**θεραπεύοντας τους δυο δαιμονιζόμενους**. Μετά όμως ακολούθησαν διάφορα περιστατικά, το ένα μετά το άλλο, όπου η αγάπη τού Χριστού συνάντησε τη μεγάλη πίστη των ανθρώπων. Περιστατικά όπου ο Κύριος κρούει κι οι άνθρωποι ανοίγουν πρόθυμα την πόρτα της ψυχής τους και του δίνουν την ευκαιρία να θαυματουργήσει. Εκεί που συναντιέται η πίστη με την αγάπη, γεννιέται το θαύμα.

Η πίστη φάνηκε πρώτα **στους ανθρώπους που κουβάλησαν τον παραλυτικό** και τον κατέβασαν μπροστά στο Χριστό από την οροφή τού σπιτιού. «*Και ιδών Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικώ· θάρσει, τέκνον αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου...εγερθείς άρον σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οίκον σου» (Ματθ. θ' 2, 6).* Δεν είναι γεμάτα αγάπη τα λόγια αυτά; «*Και εγερθείς απήλθεν εις τον οίκον αυτού*» (θ' 9). Δεν είναι ένα θαύμα αυτό, που προέκυψε από **πίστη κι αγάπη**;
Μετά απ' αυτό έχουμε **τη γυναίκα που υπόφερε δώδεκα χρόνια από αιμορραγία**. Με μεγάλη πίστη άγγιξε απλά το ιμάτιό Του και είπε μέσα της: «*Εάν μόνον άψωμαι του ιματίου αυτού, σωθήσομαι*» (*Ματθ. θ' 21*). Αυτή είναι πίστη. Κι ο Κύριος της είπε: «*θάρσει, θύγατερ· η πίστις σου σέσωκέ σε*» (*Ματθ. θ' 22*). Λόγια

αληθινής αγάπης! «*και εσώθη η γυνή από της ώρας εκείνης*» (αυτόθι). Κι αυτό το θαύμα γεννήθηκε από **πίστη κι αγάπη**.

Έχουμε έπειτα τον **Ιάειρο**, που πήγε περίλυπος στον Ιησού και του είπε: *«Η θυγάτηρ μου άρτι ετελεύτησεν· αλλά ελθών επίθες την χείρά σου επ' αυτήν και ζήσεται» (Ματθ. θ' 18).* Ακούμπησε μόνο τα χέρια Σου πάνω της και θα ζήσει! Αυτή ήταν μια πίστη που δεν είχε τον παραμικρό δισταγμό, την παραμικρή αμφιβολία. Κι ο Κύριος πήγε, *«εκράτησε της χειρός αυτής, και ηγέρθη το κοράσιον» (Ματθ. θ' 25).* Αυτή είναι αγάπη πραγματική ενός φίλου, ενός θεραπευτή. Την κράτησε από το χέρι κι αυτή αναστήθηκε. Ήταν κι αυτό ένα θαύμα που προήλθε από **πίστη κι αγάπη**.

Μετά από τα θαυμαστά αυτά περιστατικά, όπου **συναντιούνται η πίστη τού ανθρώπου με την αγάπη του Θεού**, το σημερινό ευαγγέλιο μας περιγράφει κι άλλο ένα παρόμοιο περιστατικό.

***

«Και παράγοντι εκείθεν τού Ιησού ηκολούθησαν αυτώ δύο τυφλοί κράζοντες και λέγοντες· ελέησον ημάς, υιέ Δαβίδ» (Ματθ. θ' 27). Από πού ερχόταν ο Ιησούς; **Από το σπίτι τού Ιάειρου**, όπου είχε αναστήσει το νεκρό κορίτσι. Οι δυο τυφλοί άκουσαν πως ο Κύριος περνούσε από κει και τον ακολούθησαν κραυγάζοντας και ζητώντας την ευσπλαχνία Του. Με τον ίδιο τρόπο είχε ζητήσει το έλεός Του ο**τυφλός στην Ιεριχώ**. Καθόταν στην άκρη τού δρόμου και ζητιάνευε «*και ακούσας ότι Ιησούς ο Ναζωραίος εστιν, ήρξατο κράζειν και λέγειν· υιέ Δαβίδ Ιησού, ελέησόν με*» (*Μάρκ. ι' 47*). Το ίδιο έκαναν κι οι δυο τυφλοί. Ακουσαν από εκείνους που τους οδηγούσαν πως περνούσε από κει ο θαυματουργός Ιησούς, ξέχασαν την επαιτεία τους καθώς και οτιδήποτε άλλο κι άρχισαν αμέσως να τον ακολουθούν και να φωνάζουν. Ήταν κι αυτοί τέκνα τού Αβραάμ, του φίλου τού Θεού, που αξιώθηκε κάποτε να δει τον ίδιο το Θεό. Οι ταλαίπωροι αυτοί άνθρωποι όμως δεν είχαν μάτια για να δουν τη δημιουργία τού Θεού.

Γιατί οι τυφλοί αποκαλούσαν τον Ιησού, «Υιό του Δαβίδ»; Επειδή στο Ισραήλ ο τίτλος αυτός ήταν **ο πιο τιμητικός απ' όλους**. Ο βασιλιάς Δαβίδ αποτελούσε το πρότυπο για όλους τούς βασιλιάδες τού Ισραήλ. Κι όπως κάθε **δίκαιος άνθρωπος** ονομαζόταν «τέκνο τού Αβραάμ», έτσι και κάθε **δίκαιος ηγέτης** ονομαζόταν «υιός τού Δαβίδ». Ο Χριστός είχε αληθινή εξουσία και δύναμη, που**έβγαινε από Εκείνον φυσικά**, όπως η ανάσα. Το ότι οι Ισραηλίτες συνήθιζαν ν' αποκαλούν τους μακρινούς απογόνους τού Δαβίδ «τέκνα τού Δαβίδ», φαίνεται καθαρά σε πολλά σημεία της Αγίας Γραφής. Είναι πιθανό επίσης οι δυο τυφλοί να σκέφτονταν πως ο Ιησούς ήταν ο **αναμενόμενος Μεσσίας** και γι' αυτό τον ονόμαζαν Υιό Δαβίδ. Όλος ο λαός περίμενε το Μεσσία από το Θεό και πίστευαν όλοι πως θα προερχόταν από τον οίκο Δαβίδ. *«Και δώσει αυτώ Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαβίδ του πατρός αυτού»*

(Λουκ. Α΄ 32), αποκάλυψε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία Μητέρα τού Θεού. Ο αρχάγγελος χρησιμοποίησε την κοινή γλώσσα τού λαού, γι' αυτό και ονόμασε το Δαβίδ πατέρα τού Ιησού, μ' όλο που λίγο νωρίτερα τον είχε ονομάσει Υιό του Υψίστου, δηλαδή Υιό τού Θεού.

[Ο **όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος** λέει στο Λόγο 56: «Όποιος προσεύχεται σαρκικά και δεν έχει πνευματική αίσθηση, είναι σαν τον τυφλό που κράζει: "Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με!" Ένας άλλος τυφλός όμως, με το που έλαβε το φως του και είδε τον Κύριο, δεν τον ονόμασε Υιό Δαβίδ, αλλά Υιό τού Θεού (βλ. Ιωάν. θ' 35, 38)].

Δεν είναι κι αυτή μια φοβερή κατηγορία ενάντια στους σκοτισμένους Φαρισαίους και τους γραμματείς, που ονόμαζαν το Χριστό βλάσφημο κι αμαρτωλό; Προσέξτε πώς τους **ντροπιάζει** ο Κύριος με κείνους που οι ίδιοι υποτιμούσαν και τους λογάριαζαν κατώτερούς τους. Κι εννοώ τους ειδωλολάτρες και τους τυφλούς, ακόμα και τους δαίμονες! Ενώ οι ίδιοι, **τυφλωμένοι από τη ματαιότητα**, δεν μπορούσαν να δουν το Χριστό παρά μόνο ως ένα βλάσφημο κι αμαρτωλό, ο ειδωλολάτρης εκατόνταρχος απέδωσε τη δύναμή Του στη θεότητά Του (*βλ. Ματθ. η' 5-13*)· οι δαίμονες στα Γάδαρα τον ονόμασαν Υιό τού Θεού (*Ματθ. η' 29*) κι οι τυφλοί τον είδαν με το πνεύμα τους ως Υιό τού Δαβίδ (*Ματθ. θ' 27*). **Οι ειδωλολάτρες είδαν στην παρουσία τού Χριστού τον ίδιο το Θεό, ενώ οι «σοφοί» άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού ήταν ανίκανοι να τον αναγνωρίσουν. Οι τυφλοί άνθρωποι είδαν ό,τι δεν μπόρεσαν να δουν οι Φαρισαίοι, οι γραμματείς κι οι άρχοντες του λαού.**

Οι τυφλοί ακολουθούσαν το Χριστό και κραύγαζαν, **Εκείνος όμως δε γύρισε να τους δει. Γιατί; Πρώτο**, για ν' **αυξήσει τη δίψα τους για το Θεό και την πίστη τους σ' Εκείνον**. **Δεύτερο**, για ν' ακούσουν πολλοί τις κραυγές τους και να πέσουν κι οι ίδιοι σε περισυλλογή, **να δοκιμαστεί η πίστη τους**. **Τρίτο** για **να δείξει την ταπείνωσή Του**. Ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο ν' αποφύγει τη δόξα των ανθρώπων. Αν έκανε το θαύμα στη μέση του δρόμου, μπροστά στο πλήθος, όλοι θα τον εγκωμίαζαν. Γι' αυτό και προτίμησε να τους θεραπεύσει μέσα σε σπίτι, μπροστά σε μια χούφτα μάρτυρες. Τι σοφία, πόση ταπείνωση! Ήξερε πολύ καλά πως «*ου γαρ έστι κρυπτόν ο εάν μη φανερωθή*» (*Μάρκ. δ' 22*). **Όσο πιο καλά κρύβεται το καλό έργο, τόσο ευκολότερα θ' αποκαλυφθεί**.

«*Ελθόντι δε εις την οικίαν προσήλθον αυτώ οι τυφλοί, και λέγει αυτοίς ο Ιησούς· πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι; λέγουσιν αυτώ· ναι, Κύριε*» (*Ματθ. θ' 28*). Η πίστη των τυφλών αυτών ήταν τόσο μεγάλη, που τους έκανε να τρέξουν ξοπίσω Του. **Δε δείλιασαν** επειδή δε γύρισε να τους κοιτάξει στο δρόμο και δεν ανταποκρίθηκε στις απεγνωσμένες κραυγές τους. Η πίστη τους ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον αναζήτησαν ακόμα και στο σπίτι που επισκέφτηκε. Μ' όλο που το σπίτι αυτό ήταν ξένο κι άγνωστο, εκείνοι τόλμησαν να μπουν μέσα. Θα σκέφτηκαν: «Αυτή είναι η στιγμή

της θεραπείας μας. Ή τώρα ή ποτέ!» Το ένιωθαν πως δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος σ' ολόκληρο τον κόσμο έκτος από το Χριστό που θα μπορούσε ν' ανοίξει τα μάτια τους και να τους δώσει την όραση.

Πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι; τους ρώτησε ο Κύριος. **Γιατί τους ρώτησε αφού γνώριζε και είδε την πίστη τους;** Εκείνος βλέπει όλα τα μυστήρια, διαβάζει όλες τις καρδιές. Τους ρώτησε για να τους κάνει **να δημοσιοποιήσουν την πίστη τους**, τόσο για δική τους χάρη όσο και για κείνους που ήταν μπροστά.**Η δημόσια ομολογία βεβαιώνει την πίστη**, τόσο σ' αυτούς που ομολογούν όσο και σ' εκείνους που ακούν την ομολογία τους.

Ναι, Κύριε, απάντησαν οι τυφλοί. Χαρούμενοι που τους μίλησε ο Χριστός, φανέρωσαν με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη την πίστη τους σ' Εκείνον και στην εξουσία Του. *Ναι, Κύριε.* **Δεν τον ονόμασαν πάλι «υιό Δαβίδ». Τους φάνηκε κάπως μικρός κι εφήμερος ο τίτλος αυτός**. Γι' αυτό τον ονόμασαν Κύριο. Αυτή ήταν η ομολογία της πίστης τους. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος, ο Θεάνθρωπος και Σωτήρας. Κι αυτό είναι αρκετό, *«πας γαρ ος εάν επικαλέσηται το όνομα Κυρίου σωθήσεται» (Ρωμ. ι' 13).*

Η πίστη λοιπόν βρισκόταν στην καρδιά και τα χείλη τους. **Τώρα έπρεπε να βαδίσει η αγάπη για να συναντήσει την πίστη και τότε θα γινόταν το θαύμα**. **Και τώρα η αγάπη, που ουδέποτε εκπίπτει, σπεύδει για να συναντηθεί με την πίστη**. «*Τότε ήψατο των οφθαλμών αυτών λέγων κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν και ανεώχθησαν αυτών οι οφθαλμοί*» (*Ματθ. θ' 29, 30*). Ήταν σα νά 'βαζαν μια λάμπα δίπλα σ' ένα νεκρό άνθρωπο! Ο πάναγνος Κύριος δε μολύνθηκε από το ακάθαρτο σώμα της ανθρωπότητας και την ακόμα πιο ακάθαρτη ανθρώπινη ψυχή.

«Πάντα μεν καθαρά τοις καθαροίς», μας λέει ο απόστολος Παύλος (*Τίτ. α' 15*). Ο Χριστός άπλωσε τα χέρια Του και άγγιξε τα σκοτεινά βαθουλώματα, τα κλειστά παράθυρα, τα σβησμένα μάτια τού τυφλού και τα μάτια άνοιξαν. Το παραπέτασμα σύρθηκε στο πλάι και το φως πλημμύρισε τη φυλακή. Κι η φυλακή τότε έγινε παλάτι ηλιόλουστο. *Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν*. **Η πίστη δεν καταισχύνεται**. Γι' αυτό και στους τυφλούς όλα έγιναν κατά την πίστη τους. Πόσο αλήθεια εκτιμά τα πλάσματά Του ο Κύριος, μ' όλο που η πλάση ολόκληρη δεν είναι παρά καπνός και στάχτη κάτω από τα πόδια Του! Ζητώντας την πίστη, **ζητά απλά τη συνεργασία τού ανθρώπου στο έργο της δημιουργίας Του**. Όπως λέει ο **ιερός Χρυσόστομος**, **θα μπορούσε να θεραπεύσει όλους τους αρρώστους της γης μ' ένα Του λόγο. Τί θα κατόρθωνε έτσι όμως; Θά 'βαζε όλους τους ανθρώπους στη σειρά μαζί με τα άλλα άλογα ζώα, που ούτε ελεύθερη επιλογή ούτε ελεύθερη βούληση έχουν, μα ούτε και ανώτερους σκοπούς.** Θα υποβίβαζε τον άνθρωπο στο επίπεδο της σελήνης και των άστρων, κατά κάποιο τρόπο, που λάμπουν

όπως έχουν οριστεί να κάνουν. Θα τους κατέβαζε στο επίπεδο των βράχων, που είναι ταγμένα να στέκονται ή να πέφτουν, ή στο επίπεδο του νερού των ποταμών, που ρέουν κατά πως είναι υποταγμένα στους φυσικούς νόμους.

Ο άνθρωπος είναι λογικό όν. Είναι ηθικά υποχρεωμένος να κάνει εκείνο που η άλογη κτίση κάνει ασυνείδητα, **νά 'ναι δηλαδή αφοσιωμένος στο Θεό και να τηρεί τις εντολές Του**. Η φύση ολόκληρη λέει: «Ο Θεός διατάζει κι εγώ υπακούω, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς». «Ο Κύριος διατάζει κι εγώ **είμαι ηθικά υποχρεωμένος** να τον υπακούσω», λέει ο αληθινός άνθρωπος. **Ο άνθρωπος έχει επιλογή** όχι ανάμεσα σε δυο καλά, αλλά **ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Αν επιλέξει το καλό θα είναι φίλος του Θεού και γιος της αιώνιας βασιλείας. Αν επιλέξει το κακό θ' απομακρυνθεί από το Θεό και θα είναι σε χειρότερη θέση ακόμα κι από την άλογη κτίση**. Αυτό είναι το θέλημα του Δημιουργού, ώστε ο άνθρωπος να διαλέξει σ' αυτή τη ζωή ανάμεσα στο καλό και στο κακό. **Γι' αυτό ζητά ο Κύριος την πίστη από τους ανθρώπους. Ώστε να συνεργαστούν μαζί Του για τη δική τους σωτηρία**. Ο Θεός ζητά πολύ λίγα από τους ανθρώπους. **Ζητά μόνο τη θέλησή τους**, να τον ομολογήσουν ως Θεό παντοδύναμο, να παραδεχτούν πως οι ίδιοι **χωρίς Θεό δεν είναι τίποτα**. Αυτή είναι πίστη. Μόνο την πίστη αυτή ζητά ο Κύριος από τους ανθρώπους για το δικό τους καλό, για τη δική τους σωτηρία.

«Και ενεβριμήσατο αυτοίς Ιησούς λέγων· οράτε μηδείς γινωσκέτω. οι δε εξελθόντες διεφήμισαν αυτόν εν όλη τη γη εκείνη» (Ματθ. θ' 30, 31). **Γιατί ο Κύριος τους ζήτησε να μην πουν λέξη για το θαύμα αυτό; Πρώτο**, επειδή **δεν επιζητεί τη δόξα ή τον έπαινο των ανθρώπων**. Η δόξα κι ο έπαινος των ανθρώπων δεν προσθέτουν ούτε ένα ιώτα στη δόξα Του. **Δεύτερο**, **για να δείξει πως ό,τι κάνει, προέρχεται από συμπάθεια κι αγάπη για τον άνθρωπο**, όπως κάνει η μάνα για το παιδί της. Όχι όπως κάνουν οι μάγοι κι οι ταχυδακτυλουργοί, οι υπηρέτες των δαιμόνων, που μέσα τους **μισούν και περιφρονούν τους ανθρώπους κι ό,τι κάνουν, είναι για να εισπράξουν τη δόξα και τον έπαινό τους. Τρίτο**, **για να δώσει έτσι στους ανθρώπους το παράδειγμα πως κάθε καλό έργο πρέπει να το κάνουν για χάρη τού Θεού κι όχι για χάρη της ματαιότητας**. *«Μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου» (Ματθ. στ' 3).* Και **τέταρτο**, επειδή γνωρίζει πως **το καλό δεν μπορεί να κρυφτεί και θέλει να το καταλάβουν κι οι άνθρωποι αυτό**. Αυτό έπρεπε να ξεκαθαριστεί μια και καλή. Είτε τους άρεσε είτε όχι, οι τυφλοί θα διατυμπάνιζαν το θαύμα Του σ' όλη την περιοχή τους. Κι αν ακόμα η γλώσσα τους δε μιλούσε, θα μιλούσαν τα μάτια τους. Αν ήθελαν να μείνουν σιωπηλοί, θα τους ανάγκαζε να μιλήσουν ξανά και ξανά η δύναμη του Θεού, που φέρνει όλα τα πράγματα στο φως. **Ο Κύριος ήθελε να δείξει πως τα πράγματα αυτά γίνονται γνωστά ακόμα και χωρίς τη θέλησή μας, όσο κι αν προσπαθούμε να τα κρύψουμε. Φτάνει μόνο να μη ζητάμε να γίνονται γνωστά από προσωπική ματαιότητα, να μη γίνονται για τον έπαινο**, ούτε για το δικό μας ούτε για το δικό Του. **Το Θεό να δοξάζετε, αυτό έχει σημασία**.

«Αυτών δε εξερχομένων ιδού προσήνεγκαν αυτώ άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον και εκβληθέντος του δαιμονίου ελάλησεν ο κωφός» (Ματθ. θ' 32, 33). Οι άνθρωποι που διψούν για υγεία, σοφία, καλοσύνη και ειρήνη τρέχουν στον Κύριο Ιησού, στη **μοναδική πηγή κάθε καλού**, όπως οι διψασμένοι ταξιδιώτες στην έρημο μόλις βρουν μια πηγή με νερό. Κι η πηγή αυτή είναι τόσο πλούσια, ώστε όποιος και νά 'ρθει δε φεύγει διψασμένος. Με το που βγήκαν έξω οι τυφλοί που θεραπεύτηκαν, με ανοιχτά τα μάτια και χωρίς την ανάγκη οδηγού τώρα, οι άνθρωποι που φρόντιζαν **έναν κουφό και δαιμονισμένο άνθρωπο**, τον έφεραν μπροστά στο Χριστό. Κουφός και δαιμονισμένος! Ούτε το μυαλό για να σχηματίσει προτάσεις είχε, μα ούτε και τη γλώσσα. **Ο Κύριος δεν τον ρώτησε αν πιστεύει. Πώς θα μπορούσε να πιστεύει κάποιος δαιμονισμένος; Πώς θα μπορούσε να ομολογήσει την πίστη του ένας βουβός;**

Ο Χριστός είδε εδώ την πίστη εκείνων που τον φρόντιζαν, που τον έφεραν μπροστά Του. Είναι πιθανό ο Κύριος να μίλησε μαζί τους, όπως μίλησε και με τους τυφλούς. Ο ευαγγελιστής όμως δεν αναφέρει τίποτα, ίσως για ν' αποφύγει την επανάληψη. Εκείνοι που αναζητούν τη σωτηρία τους, θα διδαχτούν αρκετά απ' όσα είπε στους τυφλούς. Εκείνοι όμως που εμπαίζουν τον Κύριο και τους σωτήριους λόγους Του, οδηγούνται θελληματικά στην απώλεια. **Αυτούς δεν μπορούν να τους σώσουν ούτε όλα τα λόγια που είπε κι όλα τα έργα που έκανε ο Κύριος σ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του**, που αν είχαν όλα καταγραφεί, *«ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία»*, όπως λέει ο ευαγγελιστής Ιωάννης (*κα' 25*). Αυτά που έχουν γραφεί όμως, **είναι αρκετά για μας**. Φτάνουν για να πιστέψουμε στον Υιό τού Θεού και να κερδίσουμε την αιώνια ζωή.

Ο ευαγγελιστής περιγράφει ολόκληρο το περιστατικό αυτό σε δυο μόνο προτάσεις. Σκεφτείτε όμως πόσο μεγάλο είναι το γεγονός αυτό. Να βγάλει το δαιμόνιο από το δαιμονισμένο, να ξεκλειδώσει τη γλώσσα του και να τον κάνει να μιλάει ήρεμα και συγκροτημένα. Αυτό το γεγονός είναι μεγαλύτερο κι από έναν πόλεμο, για τον οποίο γράφονται τόσα βιβλία. Έναν πόλεμο μπορεί να τον κάνει οποιοσδήποτε. Μόνο ο Θεός όμως μπορεί να βγάλει ένα δαιμόνιο από τον άνθρωπο και να δώσει την ομιλία σ' έναν βουβό. Για το γεγονός αυτό που ο ευαγγελιστής αποτυπώνει σε δυο φράσεις, θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα. Ανάμεσα στους άλλους λόγους, **ο ευαγγελιστής το κάνει αυτό για να δείξει πως ο μεγαλύτερος θαυματουργός όλων των εποχών έκανε πολλά τέτοια θαυμαστά έργα, αλλά και την ευκολία με την οποία έκανε ο Κύριος τα ανήκουστα αυτά θαύματα**.

Ο ευαγγελιστής λέει πως πρώτα ο Κύριος έβγαλε το δαιμόνιο κι έπειτα έκανε το βουβό άνθρωπο να μιλήσει. **Η πράξη αυτή δείχνει πως ο Κύριος πάντα προχωρεί από την επιφάνεια στο κέντρο των πραγμάτων, βαθιά μέσα στη ρίζα τού κακού.** Το πονηρό πνεύμα ήταν μέσα στον άνθρωπο, αλλά είχε δεσμεύσει και τη

γλώσσα τού βουβού ανθρώπου. Έπρεπε λοιπόν να βγει πρώτα από τον άνθρωπο το πονηρό πνεύμα και τότε θα λύνονταν αυτόματα τα δεσμά και θα παραδίδονταν τα ηνία που αιχμαλώτιζαν το δαιμονισμένο. Γι' αυτό ο Κύριος πρώτα έβγαλε το πονηρό πνεύμα κι έπειτα χάρισε στον άνθρωπο το νου και την ομιλία.

Το περιστατικό αυτό μας θυμίζει **τον παραλυτικό**, που πρώτα του είπε ο Κύριος, «*αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου*» και έπειτα «*εγερθείς άρον σου την κλίνην και υπάγε εις τον οίκον σου*» *(Ματθ. θ' 2, 6)*. **Ήταν πάγια τακτική τού Χριστού να θεραπεύει πρώτα τον εσωτερικό άνθρωπο, το εσωτερικό του πάθος, κι έπειτα τη σωματική του αρρώστια**. Θα μπορούσε να λύσει τη γλώσσα τού ανθρώπου και ν' αφήσει το πονηρό πνεύμα μέσα του. Έτσι όμως τί θα είχε κατορθώσει; Γιατί να λύσει τη γλώσσα του; **Για να μιλήσει το δαιμόνιο και να εκστομίσει βλασφημίες ενάντια στο Θεό και τον άνθρωπο;** Γιατί να ελευθερώσει τον άνθρωπο από το μικρότερο κακό και να τον αφήσει δεμένο με τα μεγαλύτερα δεσμά; Μήπως μετά από λίγο καιρό ο διάβολος δε θα έδενε ξανά τη γλώσσα του και θα τον ξανάκανε βουβό;

Πόσο σοφά, πόσο σωστά είναι τα έργα Σου, Κύριε! Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να θαυμάζουμε την άπειρη σοφία Σου, να μάθουμε έτσι να ενεργούμε και μεις με τον ίδιο τρόπο, από το θεμέλιο προς την τελειότητα.

«Και εθαύμασαν οι όχλοι λέγοντες ότι ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ· οι δε Φαρισαίοι έλεγον εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια» (Ματθ. θ' 33, 34). Μερικοί θαύμαζαν κι άλλοι μυκτήριζαν. Μερικοί χαίρονταν με το καλό κι άλλοι ενεργούσαν ενάντια στο καλό. **Ο λαός, οι απλοί άνθρωποι, δόξαζαν το Θεό κι οι ηγέτες του σκέφτονταν τον πονηρό**. Οι απλοί άνθρωποι ονόμαζαν το Χριστό «Υιό τού Δαβίδ» και «Κύριο», ενώ οι «σοφοί εν εαυτοίς» γραμματείς τον έλεγαν άρχοντα των δαιμονίων, απεσταλμένο τού Βεελζεβούλ. Οι τυφλοί βρήκαν το φως τους και τον είδαν. Οι κουφοί βρήκαν την ακοή τους και τον άκουσαν. Οι δαιμονισμένοι ελευθερώθηκαν και τον αναγνώρισαν. Οι άλαλοι μίλησαν και τον ομολόγησαν. **Οι σοφοί αυτού του κόσμου όμως, με μυαλά σκοτισμένα από τις επίγειες επιδιώξεις και με καρδιές αποστεωμένες από τη ματαιότητα και το φθόνο, δεν μπορούσαν να δουν, ν' ακούσουν, να γνωρίσουν και να ομολογήσουν τον Υιό τού Θεού, «*η γαρ σοφία του κόσμου τούτου μωρία παρά τω Θεώ εστί*»** *(Α' Κορ. γ' 19)*.

Ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ, αναφωνούσαν με θαυμασμό οι άνθρωποι. Είναι αλήθεια πως ο Μωυσής, ο Ηλίας κι ο Ελισαίος έκαναν διάφορα θαύματα,**μα πώς; Με τη βοήθεια της πίστης, της νηστείας και της προσευχής από την πλευρά τους και τη χάρη τού Θεού από την άλλη**. Τα θαύματα αυτά **τα έκανε**

ο Θεός, μέσα από τους αγίους αυτούς ανθρώπους. Τα θαύματα του Χριστού όμως έγιναν **με τη δική Του δύναμη και εξουσία**. Η διαφορά μεταξύ τού Χριστού και των αρχαίων θαυματουργών είναι όπως **η διαφορά ανάμεσα στον ήλιο και το φεγγάρι**. Το φεγγάρι φέγγει με το φως που δανείζεται από τον ήλιο, ο ήλιος όμως είναι αυτόφωτος, λάμπει με το δικό του φως. Οι απροκατάληπτες κι απλές ψυχές των ανθρώπων ένιωθαν τη μεγάλη διαφορά, γι' αυτό κι αναφωνούσαν: ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ.

Οι Φαρισαίοι δεν αρνούνταν τη θαυματουργική δύναμη του Χριστού. Αν μπορούσαν βέβαια θά 'χαν αρνηθεί όλα τα θαύματα, θα τα έκρυβαν, θα κατέφευγαν σε ψευδομάρτυρες για να πιστοποιήσουν τα ψέματά τους, όπως στην ανάσταση του Χριστού. **Δεν μπορούσαν όμως ν' αρνηθούν αυτά που έγιναν μπροστά σε μεγάλα πλήθη ανθρώπων**. Το ξαναλέμε πως δεν αρνούνταν το θαύμα, μα **το ερμήνευαν με το δικό τους πονηρό και πανούργο τρόπο**. *Εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια*, έλεγαν. Το είπαν αυτό για τον Κύριο σε διάφορες περιπτώσεις κι Εκείνος τους έδωσε σκληρή και αποστομωτική απάντηση. *«Ει ο σατανάς ανέστη εφ' εαυτόν και μεμέρισται, ου δύναται σταθήναι» (Μάρκ. γ' 23-26)*, τους είπε. (Βλ. επίσης και *Ματθ. ιβ' 24-26)· Λουκ. ια' 17-18*).

Είναι, αλήθεια πως είναι πολύ σκληρό για τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από τη διανοητική του επάρκεια, να φανταστεί πιο **γελοία, ασυνεπή και ανόητη ερμηνεία** των έργων τού Χριστού, απ' αυτήν που σκέφτηκε **ο σκοτισμένος νους των γραμματέων** τού Ισραήλ και των αρχόντων τού έθνους. Να βγουν τα δαιμόνια από τον άνθρωπο με τη βοήθεια του σατανά! Αυτό είναι το ίδιο περίπου με το να ισχυριστούμε πως, «σκοτώνει κάποιος τα παιδιά κάποιου πατέρα, με τη βοήθεια τού πατέρα τους!» Ή να επιτίθεται και να εξολοθρεύει ένα στρατό με τη βοήθεια του διοικητή. Δεν είναι ψέμα πως **ο φθόνος είναι τυφλός**. Θά 'λεγε κανείς πως ο φθόνος είναι και ανόητος. Γιατί **ο φθόνος δεν κάνει μόνο την καρδιά σκληρή σαν πέτρα και τυφλώνει το νου, αλλά μπερδεύει και τη γλώσσα**. Έτσι δεν ξέρει τι λέει κι επομένως όλα όσα εκφέρει η φθονερή γλώσσα, ακούγονται γελοία κι ανόητα.

Ο Κύριος δεν έδωσε σημασία σ' αυτήν την ανόητη κακεντρέχεια των φθονερών αρχόντων τού λαού, αλλά πορεύτηκε ήρεμα το δρόμο Του, το δρόμο της σωτηρίας όλων εκείνων που του εμπιστεύτηκε ο Πατέρας, ώστε *«ουδείς εξ αυτών απώλετο» (Ιωάν. ιζ' 12)*. Γι' αυτό και καταλήγει το σημερινό ευαγγέλιο:

«Και περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων εν ταις συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τω λαώ» (Ματθ. θ' 35). Οι πόλεις και τα χωριά ήταν το ίδιο γι' Αυτόν. **Δεν αναζητούσε τις πόλεις και τα χωριά, αλλά τους ανθρώπους**. Ο ευαγγελιστής μιλάει για όλες τις πόλεις και τα χωριά, για να δείξει

το **ζήλο τού Χριστού**. *«Ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγέ με» (Ψαλμ. ξη' 9)*. Για τον Κύριο μια μέρα ήταν σαν χίλια χρόνια. **Το έργο τού Χριστού ήταν τριμερές**, όπως βγαίνει καθαρά από τα λόγια τού ευαγγελιστή: **Δίδασκε, κήρυττε το Ευαγγέλιο της Βασιλείας και θεράπευε κάθε αρρώστια και ασθένεια των ανθρώπων**. **Δίδασκε**, δηλαδή ερμήνευε το πνεύμα της πρώτης Δημιουργίας και του Παλαιού νόμου. **Κήρυττε**, έθετε τα θεμέλια της Νέας Κτίσης, της Βασιλείας τού Θεού, της Εκκλησίας των Αγίων. **Θεράπευε**, **έδινε δηλαδή τη μαρτυρία τής διδαχής και του κηρύγματός Του με τα έργα Του**.

Όλ' αυτά ο Κύριος **τα έκανε από αγάπη** όχι μόνο για το λαό τής εποχής εκείνης, για τους συγχρόνους Του, **αλλά και για μας**. **Ο Κύριος είναι σύγχρονος με όλους όσοι υπήρχαν και θα υπάρξουν**. Τό 'κανε αυτό ώστε με το φως Του ν' ανάψει το καντήλι τής ψυχής μας· με την αγάπη Του να συναντήσει την πίστη μας· με τη συνάντηση αυτή της αγάπης τού Θεού με την πίστη μας να πραγματοποιηθεί το θαύμα τής σωτηρίας μας: **η θεραπεία τής πνευματικής μας τύφλωσης, της παράνοιάς μας και κάθε αρρώστιας και ασθένειας**.

Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ τού Ζώντος Θεού, ελέησέ μας! Βοήθησέ μας να μάθουμε να δοξολογούμε το όνομά Σου με το σώμα μας, με το λαό μας κι όλους τους ανθρώπους, ζωντανούς και νεκρούς. Να υμνούμε το όνομά Σου, μαζί με τ' όνομα του πανένδοξου και άναρχου Πατέρα και το πανάγιο και ζωοποιό Σου Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ' – Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

ὁμιλίες Δ΄
ΚΥΠΑΡΟΔΡΟΜΙΟ